

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2021 r., wydanym w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. przeciwko W. D. (1) i W. D. (2) o zapłatę, Sąd Rejonowy w Pabianicach utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydany w dniu 6 listopada 2020 r. sygn. akt I Nc 1808/20 oraz zasądził od W. D. (1) i W. D. (2) solidarnie na rzecz Banku (...) S.A. kwotę 1200 złotych tytułem kosztów procesu wywołanych wniesieniem zarzutów wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Pozwani W. D. (1) i W. D. (2) w swej apelacji, zaskarżyli wyrok w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej W. D. (2) i oddalenie w tej części powództwa w całości wraz z zasądzeniem kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za I i II instancję.

Pozwani zarzucili orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 117 k.c. pomimo że roszczenie główne powoda uległo przedawnieniu, w związku z czym pozwany, który nie zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia, mógł skutecznie uchylić się od zaspokojenia roszczenia także tego z weksla stanowiącego jego zabezpieczenie oraz roszczenia o odsetki.

2. art. 36 § 2 k.r.i.o w zw. z art. 37 § 1 i 2 k.r.i.o. poprzez jego niewłaściwe niezastosowanie i przyjęcie, że W. D. (2) zawarła ważną umowę poręczenia pomimo iż nie zostało złożone zatwierdzenie tej czynności przez W. D. (1) ze względu na czynność prawną wymagającą zgody drugiego małżonka;

W odpowiedzi na apelację pozwanych, powód wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od daty uprawomocnienia orzeczenia zasadzającego te koszty.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanych jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Na wstępie należy wskazać, iż Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Wbrew zarzutom apelacji, roszczenie powoda nie było przedawnione, a dokonana przez Sąd Rejonowy ocena przedawnienia nie narusza art. 117 k.c. Rację mają skarżący, że w przypadku weksla in blanco dochodzenie roszczenia jest możliwe w terminie trzyletnim od daty płatności wpisanej na wekslu. Wskazać jednak należy, że dług W. D. (1) został zabezpieczony wekslem wypełnionym z terminem płatności 19 października 2017 r. Powód natomiast wniósł w niniejszej sprawie pozew w dniu 30 września 2020 r. z tytułu weksla.

W związku z powyższym, 3-letni termin przedawnienia dochodzonych w niniejszej sprawie roszczeń wekslowych, wynikających z weksla płatnego w dniu 19 października 2017 r., upływały z dniem 20 października 2020 r. Wobec faktu, że powód wniósł pozew o zasądzenie roszczeń wekslowych w dniu 20 września 2020 r., a więc na miesiąc przed dniem terminu przedawnienia, uznać należy, że w dniu wniesienia pozwu nie były one przedawnione, a bieg ich przedawnienia kończący się 20.10.2020 r. został wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie w dniu 30 września 2020 r. przerwany i wstrzymany.

Bezzasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 36 § 2 k.r.i.o w zw. z art. 37 § 1 i 2 k.r.i.o. Linia obrony pozwanych sprowadzała się w istocie wyłącznie do podważenia ważności umowy poręczenia z uwagi na to że pozwany W. D. (1) nie udzielał zgody na poręczenie przez pozwaną W. D. (2) - jako jego małżonkę - wystawionego przez siebie weksla.

Powyższy zarzut należało uznać za oczywiście chybiony. Zgodnie z art. 37 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego zgoda drugiego małżonka jest potrzebna jedynie do dokonania: czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia nieruchomości lub użytkowania wieczystego, jak również prowadzącej do oddania nieruchomości do używania lub pobierania z niej pożytków; czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia prawa rzeczowego, którego przedmiotem jest budynek lub lokal; czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia i wydzierżawienia gospodarstwa rolnego lub przedsiębiorstwa; darowizny z majątku wspólnego, z wyjątkiem drobnych darowizn zwyczajowo przyjętych.

Powyższe uregulowanie jest przepisem, który w rozumieniu art. 36 § 2 zd. 1 k.r.o. stanowi inaczej, a mianowicie dotyczy wyjątku od zasady tam wyrażonej, że każde z małżonków może samodzielnie zarządzać majątkiem wspólnym. Tylko zatem co do czynności wyżej wskazanych ważność umowy, która została zawarta przez jednego z małżonków bez wymaganej zgody drugiego, zależy od potwierdzenia umowy przez drugiego małżonka (art. 37 § 2 k.r.o.).

Żaden z przypadków opisanych w art. 37 § 1 k.r.o. nie odnosi się do umowy będącej źródłem przedmiotu sporu, zatem brak zgody męża pozwanej nie niweczy skuteczności roszczeń powoda.

Ponadto, jak wynika ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, pozwany W. D. (1) udzielił swej małżonce zgody na poręczenie wystawionego weksla podpisując umowę kredytową i zawarty do tej umowy aneks nr (...), a także deklarację wekslową o treści przewidującej poręczenie wekslowe jego małżonki W. D. (2), a następnie akceptował to poręczenie. Skarżący W. D. (1) w powyższych umowach oświadczał o tym, że zabezpieczeniem udzielonego mu kredytu będzie wystawiony przez niego weksel własny in blanco poręczony przez W. D. (2).

Zabezpieczenie kredytu w postaci poręczenia wekslowego W. D. (2) było przewidziane w podpisanej przez W. D. (1) umowie kredytowej jako warunek udzielenia i wypłacenia przedmiotowego kredytu. Stanowisko pozwanych należy uznać za nielogiczne. Skarżący W. D. (1) nie może zaprzeczać udzieleniu przez siebie zgody na poręczenie przez jego małżonkę przedmiotowego weksla, skoro podpisywał dokumenty przewidujące takie właśnie zabezpieczenie, jako warunek udzielenia i wypłacenia kredytu, o który wspólnie z małżonką się ubiegał u powoda, umawiając się z powodem na to, że takie poręczenie będzie warunkiem udzielenia i wypłacenia przedmiotowego kredytu.

Zauważyć wreszcie należy, że pozwani zaczęli kwestionować zgodę pozwanego na poręczenie wekslowe, dopiero na etapie postępowania sądowego, co dodatkowo czyni niewiarygodnymi ich twierdzenia o braku tejże zgody.

Nie ma również jakichkolwiek podstaw do zmiany rozstrzygnięć o kosztach postępowania zawartych w zaskarżonym wyroku, które są w pełni prawidłowe, zaś apelujący nie wskazał nie tylko żadnych zarzutów pod tym kątem ale również nie wykazał na czym miałyby polegać wadliwość zakwestionowanych rozstrzygnięć.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie. Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy w punkcie 1. sentencji wyroku oddalił apelację pozwanych.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i zasądził od przegrywających spór pozwanych W. D. (1) i W. D. (2) solidarnie na rzecz powoda Banku (...) S.A. kwotę 1.800 zł. Na kwotę tą złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda, ustalone stosownie do § 2. pkt 5) w zw. z § 10. ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).